

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

שמחות בית-השואבה

בלילות חול-המועד בתי-חב"ד ברחבי הארץ מקיימים ברחבי הארץ עצרות גדולות של שמחת בית-השואבה. האירועים נערכים בחוצות הערים, ביטוי לענייני המיוחד של חג-הסוכות, שמוציא את אוירת הקדושה מבין כותלי בית-הכנסת ובית-המדרש אל הרחוב, עד שהרחוב עצמו רוקד. הציבור מוזמן.

פרק יומי במשנה

ביום שישי זה, ט"ז בתשרי, יסתיים המחזור השישי של לימוד פרק משנה יומי, ויפתח המחזור החדש. במתכונת זו מסיימים את ששת סדרי המשנה בשנה וחצי בקירוב. לקבלת לוח לימוד (ללא תשלום) - טל' 052-7667474.

סמינר שמחת-תורה

עמותת התקשרות מקיימת סמינר מיוחד לרגל שמחת-תורה, בימים כ"ב בתשרי (28-30.9), בבית-ההארחה החדש יהודה בירושלים, עם מיטב המשפיעים והמרצים. בסמינר יהיו הרצאות, סדנאות, תיקון ליל הושענא-רבא בצוותא. הסמינר יעסוק בכוח השמחה, על-פי הסוד. טל' 077-2175770.

סיורים ב'בית יהונתן'

בית יהונתן בירושלים מארגן סיורים מודרכים בכפר התימנים בימי חול-המועד. הסיורים יהיו בימים א-ג בשעות 11-15. אירוע גדול של שמחת בית-השואבה יהיה אי"ה ביום ראשון הקרוב, בשעה 8 בערב. לתיאום: עמיצור טל' 050-9357101.

זמני השבוע

ניו-יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
6:33	7:09	6:58	6:30
7:30	8:07	7:49	7:27

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

שמחה על עצם היותנו יהודים

גם מי שלא למד תורה - יהודי הוא. השמחה היא של כולנו, מן הגדולים ועד הקטנים, מהלמדנים ועד מי שאינם יודעים אפילו אות אחת בתורה.

הקטנים, מהלמדנים ועד מי שאינם יודעים אפילו אות אחת בתורה.

שמחה לכל השנה

בנקודה זו יש מן המשותף לשמחת-תורה וליום-הכיפורים. שניהם חושפים את עומק הנשמה היהודית. כל ימות השנה עלולה האמת הזאת להסתתר מאחורי שכבות חיצוניות. בסתם יום של חול אנו רואים הבדלים גדולים, ואולי תהומיים, בין תלמידי-חכמים לבין פשוטי-עם, בין שומרי תורה ומצוות לבין מי שאינם כאלה, בין בעלי דעות והשקפות כאלה ואחרות. אולם ביום-הכיפורים ובשמחת-תורה נחשפת האמת הפנימית שבכולנו - היותנו יהודים.

אנו מביטים בהמונים הגודשים את בתי-הכנסת בשמחת-תורה, באבות המרכיבים את ילדיהם על כתפיהם, בנערים ענודי העגילים הרוקדים עד כלות הכוחות, ואנו מרגישים את עומק הקשר של כולנו יחדיו אל התורה ואל הקב"ה. פתאום מתגלה כי בלב כל אחד ואחד מאיתנו שוכנת נשמה אלוקית טהורה וזכה, מלאת אהבה לה' ולתורתו.

שמחת-תורה הוא הזמן לקבץ את האחדות, את האהבה לתורה ואת השמחה בלב כולנו. לא דיי בעצם התפילה המשותפת ביום-הכיפורים ובשמחה המלכדת בשמחת-תורה. עלינו לשאוב מהתחושות הללו למשך כל ימות השנה כולה. גם בימי חולין אפורים ורגילים עלינו לזכור את הבסיס היהודי העמוק המאחד את כולנו.

וזו בעצם מהותם של הימים הללו - הם בבחינת מאגרים שמהם אפשר לשאוב שפע של ערכים, אהבה ושמחה למשך כל ימות השנה. לכן חשוב כל-כך לנצל את הרגעים הללו לשמחה גדולה. זה הזמן לשכוח את הצרכים הגשמיים, את דאגות היום-יום ואת שאר הטרדות והעיסוקים, ולהשקיע את כל הכוחות בשמחה טהורה.

נשמח אפוא בחג-הסוכות ובשמחת-תורה, ובעזרת ה' תהיה לנו שנה שמחה, שנת גאולה וישועה!

תגם עממי נפוץ, הקשור לשמחת-תורה, מספר על יהודי עם-הארץ מובהק שנראה רוקד בכל כוחו בשמחת-תורה. שאלוהו: "שמחה זו, על שום-מה? לו היית מתייגע בתורה כל השנה, ניחא; אך מכיוון שעם-הארץ אתה ואינך לומד תורה כל השנה, מה לך כי תשמח?". החזיר אותו עם-הארץ תשובה: "וכשאחי משיא את בנו, וכי אינני שמח בשמחתו?".

התשובה נשמעת חביבה, אך אין היא מדויקת. השמחה בשמחת-תורה איננה של הלמדנים ושל הגאונים, אלא של כל יהודי באשר הוא. אין זו שמחתו של 'האח הלמדן', שהאחרים באים להשתתף ב'שמחתו'. זו השמחה האישית של כל אחד ואחד מישראל.

ספר-התורה סגור

ביטוי לכך אנו יכולים לראות בדרך שאנו שמחים בה בשמחת-תורה. לכאורה זו שמחת תורה, והתורה מעצם מהותה היא חכמה ותורה עיונית. מן הראוי היה אפוא שהיום הזה יוקדש ללימוד תורה, וגדולי הלמדנים והגאונים יישאו דרשות וישמיעו פלפולים וחיידושי תורה.

בפועל אנו נוהגים אחרת לגמרי. איננו עוסקים כלל בדרשות ובעיון בסוגיות עמוקות; מתכונת הריקודים בשמחת-תורה אף אינה מאפשרת כלל לעיין וללמוד בתורה. אנו רוקדים עם ספר-התורה כשהוא מכוסה במעילו או בארגז העץ, וגם אם אנו רוצים, איננו יכולים לקרוא את מה שכתוב בתורה.

מכאן שהשמחה בשמחת-תורה אינה על מידת הלימוד ועל היקף הידיעה בתורה. אנו שמחים על עצם היותנו יהודים ועל עצם הקשר שלנו עם התורה. אנו שמחים על שיש לנו תורה.

תחושה זו משותפת לכל בני העם היהודי. גם מי שלא למד תורה - יהודי הוא. גם מי שאין לו ידיעה בתורה מרגיש את יוקר מעלתה ואת קדושתה, אף-על-פי שאין הוא מסוגל להבינה. על-כן השמחה היא של כולנו, מן הגדולים ועד

דווקא בלילה זקוקים ל'מים'

השמחה הבאה על-ידי כך אינה מוגבלת. לכן שמחת ניסוך המים דווקא גדולה כל-כך.

הכוח להתגבר

לכן שמחת המים הייתה בלילה דווקא. 'יום' מסמל גילוי אור בנפש האדם. כאשר האור האלוקי מאיר בנפשו הוא יכול להסתפק בעבודת ה' שבבחינת 'יין', לעבוד את הבורא מתוך השגה ועונג. אך ב'לילה', כאשר אין האור האלוקי מאיר בנפשו, אין הוא יכול להסתפק ב'יין' והוא נדרש ל'מים' דווקא - לעבוד את ה' מתוך קבלת עול.

מצוות ניסוך המים מורה ליהודי, שגם בשעת 'לילה', כאשר החשכה הרוחנית אופפת את העולם והאדם עומד לפני פיתויים וניסיונות ונדמה לו כי אין אפשרות לקיים את רצונו של הקב"ה - עליו 'לשאוב מים' ולעבוד את הבורא לא מתוך שכל והשגה, אלא מתוך קבלת עול, שזה עניינו של 'ניסוך המים'. חג-הסוכות מעניק לנו כוח לעבוד את ה' כל ימות השנה, ולגלות את 'המים החיים' שבעומק ליבו של כל יהודי.

(תורת מנחם כרך ז, עמ' 36)

בבית-המקדש היו מנסכים יין ומים. היין יש בו טעם, ומעצם טבעו הוא משמח (כלשון הפסוק: "משמח אלוקים ואנשים"). לעומת זה, המים אין בהם טעם ואין הם מביאים שמחה מיוחדת (ולכן אין מברכים על סתם שתיית מים אלא כאשר צמאים, שאז נהנים משתייתם).

שמחה בלתי-מוגבלת

היין מסמל את ההבנה, את תחושת הטעם בדברים. עבודת ה' שבבחינת יין היא כשיהודי מבין את מה שהוא עושה וחש טעם ועונג בעשייתו. לעומת זה, המים מסמלים עבודת ה' בלי הבנה ובלי תחושת טעם. אין לאדם עונג בדברים, ובכל-זאת הוא עושה אותם ועובד את בוראו מתוך קבלת עול, מפני שזה רצון הקב"ה.

אכן, עבודה מתוך הבנה ועונג מביאה שמחה (כשם שהיין משמח מעצם טבעו), אבל השמחה מדודה ומוגבלת על-פי מידת ההשגה. לכן שמחת ניסוך היין אינה פורצת גדר. אולם כשיהודי עובד את ה' מתוך קבלת עול, ושמחתו היא על עצם העבודה שהוא ממלא את רצונו של הקב"ה, הרי כשם שהקב"ה אינו מוגבל ואינו מוגדר, כך גם

חד הדברים המאפיינים את חג-הסוכות הוא השמחה הגדולה של שמחת בית-השואבה, כאשר היו שואבים את המים בעבור מצוות ניסוך המים בבית-המקדש. השאיבה הייתה נעשית מתוך שמחה גדולה, שעליה אמרו "מי שלא ראה שמחת בית-השואבה, לא ראה שמחה מימיו".

במצוות ניסוך המים מצאנו שוני מכל עבודות המקדש. כל העבודות היו נעשות ביום דווקא, על-פי הכלל שנלמד מהפסוק "ביום צוותו" - ביום ולא בלילה. לעומת זה, את מצוות ניסוך המים היה אפשר לקיים גם בלילה, וגם כל השמחה וההכנות למצווה הזאת נעשו בלילה דווקא.

בלי טעם

אמנם בית-המקדש הגשמי חרב, אבל העבודה הרוחנית של המקדש קיימת בנפשו של כל יהודי. גם עבודת ניסוך המים קיימת במישור הרוחני, ואנו יכולים ללמוד דבר חשוב מהעבודה ששאיבת המים הייתה בלילה דווקא.

מן המעיין חג-הסוכות | מאת הרב אליעזר ברוד

עוזב את ביתו ועובר לסוכה. אך מי שמצטער מוכיח כי עדיין לא הגיע לידי מידת ההתבטלות, ולכן הוא פטור מן הישיבה בסוכה.

(רבי מנחם-מענדל מקוצק)

אמרת השבוע

תשובה כהלכה

יהודי פשוט ועם-הארץ שמח בשמחת-תורה והיה מופז ומכרכר בכל עוז. ראה דיין אחד את שמחתו ואמר לו בהקנטה: "על מה אתה שמח כל-כך, האם שמחתך היא על דפי הגמרא הרבים שלמדת במשך השנה!?"

נענה האישי: "ביום-הכיפורים התוודיתי על חטא שחטאנו לפניך בכפת שוחד". וכי איזו שייכות יש לי לנטילת שוחד, והלא לא דיין אני ולא בן דיין?! אלא שכל ישראל ערבים זה לזה, ולכן אני מתוודה על נטילת השוחד של הדיין. אם-כן, גם התורה שתלמיד-היחכמים לומדים יש לי חלק בה".

איסוף רוחני

חג-הסוכות הוא זמן איסוף התבואה מהשדה. גם ברוחניות כך: כל התורה המצוות והמעשים הטובים שהאדם מסגל לעצמו בכל ימות השנה, מתאספים יחד בחג-הסוכות.

(שם משמואל)

הראשית תהיה קודש

חג-הפסח נקבע בראשית ימי הקיץ, וחג-הסוכות נקבע בראשית ימי החורף. ללמדנו שכל ראשית והתחלה יש להקדיש לקב"ה.

(יינה של תורה)

גוף טהור

מצוות הישיבה בסוכה, שבה האדם כולו נכנס אל תוך הסוכה, נקבעה לאחר יום-הכיפורים, כי ביום-הכיפורים נטהר גופו של האדם מכל חטא, ואז הוא ראוי להיכנס אל תוך מחיצות המצווה.

(חידושי הרי"ם)

מצטער לא התבטל

"מצטער פטור מן הסוכה" (סוכה כה). הסוכה מסמלת את ביטול היש. אדם מבטל את עצמו,

יציאה מהמדבר

ארבעת המינים שבלולב הם לשמחת צאתם של בני-ישראל מן המדבר, אשר אינו מקום זרע ותאנה וגפן ורימון, ומים אין לשתות. וציווה הקב"ה לזכר זה לקחת את הנאה שבפירות - אתרוג, והטוב שבעצי בשמים - הדס, והיפה שבעלים - לולב, והטוב שבאילני-סרק - ערבה.

(רמב"ם)

שמחה בשמחה

אם בראש-השנה ובעשרת ימי תשובה אמרו חז"ל שבתוך ה'רעדה' צריך שתהיה שמחה, בבחינת 'וגילו ברעדה', קל-וחומר שבימי השמחה של חג-הסוכות עלינו לשמוח ביותר.

(הרבי מליובאוויטש)

נענוע וזעזוע

'תנועה של תשובה' אין פירושה שהתנועה מביאה את התשובה, אלא שהתשובה מונעת את האדם ומזעזעת אותו. אחרי התשובה של יום-הכיפורים בא בחג-הסוכות הנענוע והזעזוע.

(הרבי הרש"ב מליובאוויטש)

חלום של ספר-תורה

ר' יעקב-דוד ויינטרוב התעורר בבהלה. לא-מכבר שכב לישון בטרם יקיץ ל'תיקון חצות', אך החלום שחלם היה מפתיע ומסעיר. תמימות רבות עלו במחשבתו על החלום ופרטיו, אך היה ברור לו שאין זה חלום-שווא.

הוא היה חתנו של 'הסופר הקדוש' מרדומסק, רבי אברהם סופר הסת"ם. רבי אברהם נודע בכתיבתו המיוחדת וביראת-השמים שלו. עוד בהיותו צעיר לימים סמך הצדיק רבי בונם מפשיסחה את ידיו עליו לכתוב בעברו פרשיות לתפילין. כיוון שכך רבים מצדיקי פולין ביקשו ממנו לכתוב בעבורם מזוזות ופרשיות תפילין.

כתיב הסת"ם שכתב נעשו יקרי-ערך. היו מי שהחזיקו בפרשיות שכתב אף ללא בתי התפילין, סגולה לשמירה ולהגנה. כך, למשל, סיפר ניצול שואה כי את סוד הישרדותו נגד כל הסיכויים הוא תולה בפרשיות התפילין של רבי אברהם סופר-הסת"ם, שהיו עמו.

חתנו, ר' יעקב-דוד ויינטרוב, התגורר בעיירה פלוונה, הסמוכה לעיר רדומסק. הוא היה יהודי עובד ה', שעסק בתורה ובתפילה רוב שעות היממה.

באותו לילה חלם חלום מפתיע. בחלומו ראה את חותנו וזה אמר לו כדברים האלה: "קום וצא לרדומסק. גש אל בית-המדרש של חסידי גור. שם, בארון-הקדוש, תמצא את ספר-התורה האחרון שכתבתי. למרבה הצער נפלה טעות בספר-התורה, ובפרשת במדבר, בפסוק פלוני, כתבתי ו מיותרת. אנא מהר ותקן את המעוות". חותנו סיים את דבריו, ור' יעקב-דוד הקיץ בבהלה. חלום מוזר, הרהר בליבו. הוא חותני נמצא ברדומסק, ואם יש צורך לתקן את ספר-התורה, ביכולתו לעשות זאת בעצמו. ובכל-זאת, החלום היה ברור ומוחשי כל-כך.

ר' יעקב קם במהירות והלך אל חברו, שהיה מתלמידיו של חותנו. יחדיו יצאו השניים באישון לילה בדרך העולה לרדומסק. הם הגיעו אל העיר עם עלות שחר. הרחובות היו ריקים. להגע התלבטו אם עדיף לגשת תחילה ישירות אל ביתו של רבי אברהם סופר-הסת"ם ולשאלו על דבר החלום, אולם תחושתם הייתה כי אל להם להתמהמה אפילו רגע אחד.

הם ניגשו אל בית-המדרש של חסידי גור, פתחו את ארון-הקדוש ואכן נמצא בו ספר-התורה שכתב רבי אברהם.

בהתרגשות רבה פתחו את ספר-התורה, ולתדהמתם, בדיוק בפסוק שציין רבי אברהם בחלום, הייתה ו יתרה! השניים מיהרו לגרד את האות ולמחוק אותה כדת וכהלכה. ספר-התורה, שחזר עתה לכשרותו המהודרת, נגלל ונעטף

כראוי והוחזר לארון-הקודש. תחושת הקלה חשו השניים לאחר ביצוע התיקון. עתה, לאחר שנוכחו בעיניהם באמיתות החלום הפלאי, פנו לעבר ביתו של רבי אברהם סופר-הסת"ם. כשהתקרבו אל הבית מצאו

שם קהל רב העומד ליד הבית וממתין בדומייה.

התברר להם כי באותו לילה, ליל י"ב באלול (תר"נ), יום ההילולא של רבו רבי בונם מפשיסחה, החזיר רבי אברהם סופר-הסת"ם את נשמתו ליוצרה.

באותו רגע נפתרו כל השאלות בדבר החלום. הם קלטו כי בשעה שרבי אברהם בא אל חתנו בחלום כבר לא היה בין החיים. גם דחיפות הבקשה הובנה להם היטב, על פי הידוע שפסול בספר-תורה הנגרם על-ידי האדם עלול לעכב את הנשמה מלעלות למעלה.

ספר-התורה הזה, האחרון שכתב רבי אברהם, עבר גלגולים רבים ושרד מאימי השואה, עד שלבסוף אותה יוצאצאיו מצאוהו.

את הספר הזה הזמין בשעתו ר' מיכאל פונזנסקי, תלמיד-חכם וגביר גדול, שפנה אל רבי אברהם הסופר בהמלצת רבו, בעל ה'תפארת שלמה' מרדומסק. נכדו, ר' יחיאל, לקח את ספר-התורה עמו כאשר יצא מפולין לארצות-הברית. הוא היה חשוך ילדים, ולפני פטירתו העביר את הספר לקרוב-משפחתו.

צאצאיו של רבי אברהם הסופר, בני משפחת ויינטרוב המתגוררים בארץ, חיפשו רבות את ספר-התורה הזה. יום אחד הגיעה אליהם ידיעה כי הספר מוחזק ביד אדם הקשור למשפחת פונזנסקי, והמתגורר במדינת מינסוטה שבארצות-הברית.

ר' יעקב-דוד ויינטרוב, נינו של רבי אברהם הסופר, ונכדו של חתנו רבי יעקב-דוד ויינטרוב (בעל החלום), החליט לצאת לארה"ב ולמצוא את הספר. תחילה לא הצליח לאתר את האיש וכמעט שב לביתו ריקם, אבל אז זכה לראות את יד ההשגחה העליונה. זה היה במהלך סעודה שנערכה לרגל הילולת הצדיק רבי שלמה מרדומסק. ר' יעקב-דוד הוזמן לשאת בה דברים, בהיותו המוציא-לאור של סדרת ספריו.

בתוך הסעודה קלטו אוזניו שיחה בין שניים מהמסובים, והאחד שאל את חברו לשלום גיסו 'פונזנסקי'. ר' יעקב-דוד נרדף ומיהר לשאול את האיש לפרש זהותו של פונזנסקי זה.

התברר כי האיש מכיר היטב את סיפורו של ספר-התורה שביד גיסו. הוא סיפר לר' יעקב-דוד כי גיסו מתגורר כיום בצרפת, אולם מבקר בארץ תכופות, ואכן, ספר-התורה שמור ברשותו.

מיד נוצר קשר עם האיש בצרפת, וזה הסכים להביא עמו את ספר-התורה בביקורו הבא בארץ. ואכן, ספר-התורה הקדוש הושאל למשך כשנתיים לבית המדרש של חסידי סטריקוב בבני-ברק, ועמו רקד האדמו"ר זצ"ל מסטריקוב בעת ההקפות בשמחת-תורה.

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוד

בו יבוא צמח

ה שמחה של שמחת-תורה יש בה סגולה גדולה להבאת הגאולה, כפי שנאמר בפיוט "שישו ושמחו בשמחת-תורה", שבו נאמר: "איל ואשמח בשמחת-תורה, בו יבוא צמח בשמחת-תורה". מה יש ביום הזה שמחולל התעוררות גדולה כל-כך בליבות המוני יהודים?

המדרש (במדבר-רבה סוף פרשת פינחס) מביא משל למהותו של יום זה: "משל למלך שעשה סעודה שבעה ימים, וזימן כל בני-אדם שבמדינה בז' ימי המשתה. כיוון שעברו ז' ימי המשתה, אמר לאוהבו: כבר יצאנו ידינו מכל בני המדינה - נגלגל אני ואתה במה שתמצא". הנמשל: במשך שבעת ימי חגי-הסוכות אנו מקריבים שבעים פרים כנגד כל אומות העולם, וביום השמיני הקב"ה אומר לעם-ישראל: "גלגלו במה שאתם מוצאים, בפר אחד ואיל אחד". לפי מדרש אחר (הובא ברש"י במדבר כט, לד) הקב"ה אומר: "קשה עליי פרידתכם", ולכן נתן לנו עוד יום של חג.

אל תיפרדו

מהותו של היום תובן על-ידי דיוק הלשון "פרידתכם". לכאורה היה מתאים לומר: "קשה עליי פרידתנו", שהרי מדובר כאן על הפרידה בין הקב"ה לעם-ישראל; ואולם הלשון הוא "פרידתכם". מזה מובן שהפירוד אינו קיים אצל הקב"ה, ושכל אפשרות הפירוד קיימת רק מצד עם-ישראל.

מצד הקב"ה לא ייתכן פירוד בינו לבין עם-ישראל. הקשר עם העם היהודי נצחי, בלתי-מתונה ואינו נתון ככל לשינויים. אהבתו הגדולה לעמו אינה יכולה להיעלם והיא קיימת במלוא עוצמתה בכל זמן ובכל מצב. אפשרות הפירוד יכולה להיות רק מצד עם-ישראל, כפי שנאמר: "כי פנו אליי עורף ולא פנים". זו הכוונה ב"קשה עליי פרידתכם": הקב"ה אומר לעם-ישראל - מצדי אין כל פירוד, אבל אני חושש מ'פרידתכם', מהאפשרות שאתם תיפרדו מאיתי במשך השנה.

עוד משמעות ב'פרידתכם' היא הפירוד הפנימי בתוך עם-ישראל. כאשר עם-ישראל מאוחד ומלוכד, השכינה יכולה לשרות בתוכו, בבחינת "ברכנו אבינו כולנו כאחד"; אך כאשר יש חלילה פירוד בתוך עם-ישראל, הדבר מפריע גם להשראת השכינה. זה מה שהקב"ה אומר: לאחר ימי חגי-הסוכות, שבהם היתם מאוחדים ומלוכדים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי במצוות הסוכה וארבעת המינים, אני חושש עתה שמה יהיה 'פרידתכם' - שמה ייווצר ביניכם פירוד.

למעלה מחלוקה

איך אפשר למנוע את הפירוד במשמעותו הכפולה, הפירוד מה' והפירוד הפנימי בתוך עם-ישראל? - על-ידי עוד יום חג, שבו "נגלגל אני ואתה". הקב"ה מעניק לנו עוד יום של חג, שמטרתו לקבוע בתוכנו את האחדות הפנימית ואת האחדות עם הקב"ה, בדרך שלא תוכל להיפגע ולהתרופף במשך השנה.

באחדות שבחגי-הסוכות היה אפשר להבחין בפרטים מחולקים. היה אתרוג, היה לולב, היה הדס והייתה ערבה. אמנם הם התאחדו, אבל עצם החלוקה מניחה מקום לפירוד. בשמיני-עצרת מקריבים "פר אחד איל אחד". הדגש הוא על אחדות פשוטה ומוחלטת. היום הזה ממחיש שכל ישראל הם דבר אחד ושהם מאוחדים לגמרי עם הקב"ה. הוא חושף את הנקודה הפנימית של עם-ישראל, שמבחינתה אין שום הבדל בין יהודי ליהודי.

גם בריקודים של שמחת-תורה מבטאים רעיון זה. במשך השנה יש הבדל בין יהודי למשנהו מבחינת הידיעה וההבנה בתורה. אבל בשמחת-תורה הכול רוקדים עם ספר-התורה כשהוא סגור ומעוטף במעילו. אין הבדל בין יהודי ליהודי. הכול שמחים בשווה, רוקדים בשווה, ומבטאים יחדיו את הקשר העמוק עם התורה. כך יום שמיני-עצרת ושמחת-תורה מעניק לנו כוח לצאת לשנה החדשה מתוך בסיס איתן של אחדות, ובכך תימנע האפשרות של "פרידתכם". לכן זה גם זמן מסוגל לגאולה האמיתית והשלמה.

פתגם חסידי "את השעות של שמיני-עצרת ושמחת-תורה צריכים לייקר מאוד. בכל רגע אפשר לשאוב אוצרות בדליים ובחביות, בגשמיות וברוחניות, וכל זה על-ידי הריקודים" (אדמו"ר הרש"ב מליובאוויטש)

כוס ישועות אסע

ולקברי צדיקים. המשאית של אבא לא הספיקה וקניתי משאית ענק, ועליה הרכבתי עשרות ברזים. מאז, לפחות פעם אחת בשבוע אני עומד עם המשאית במקום אחר, מחלק שתייה להמונים, הוא מספר.

אני מגדל שני בנים, שלוש בנות ומשאית" – במילים האלה מתמצת הרב שלמה רובין מירושלים את יחסו למשאית השתייה שמרווה את צימאונם של המוני יהודים. מאות אלפים שבאו בשנים האחרונות לאירועים ציבוריים, כמו בכותל המערבי, בקבר רחל, בקבר שמעון הצדיק ועוד, נהנו ממשקה חם וקר חנים אין-כסף מהמשאית שלו, שעליה מותקנים עשרות ברזים.

מערכת משוכללת

בשטח אין לו צורך אלא בנקודת מים. המים נכנסים למשאית ועוברים סינון כימי וסינון טעם. משם הם זורמים למערכת קירור מיוחדת. בתוך כמה רגעים הברזים מפיקים מים קרים וטעימים. יש גם יחידת סודה ומים ממותקים. "ההספק באירוע אחד יכול להגיע לשלושים אלף כוסות שתייה. יש אירועים שבהם אנחנו מגיעים לרבע מיליון כוסות – חצי מיליון ברכות", הוא מגלה באושר.

אביו, הרב חיים לייב רובין, החל במעשה החסד המופלא בשנת תשי"ג (1953). "אבי היה נוהג לחלק שתייה לבאים לטיש של האדמו"ר הקודם מבעלז. כשהאדמו"ר נפטר היה מחלק את השתייה מדי שנה ביום ה'אירצייט'. הייתי אז בן שמונה ותמיד אהבתי לעזור לאבא", הוא מספר. הציוד היה פשוט: חביות מים ובלוקים של קרח.

ביטוח חיים

"שנה אחת", מספר הרב רובין, "אבא קרא לי ונסענו לסוכנות רכב. הוא קנה משאית, ומשם נסע לחברה מסוימת וזו התקינה במשאית מערכת קירור מיוחדת. אבא שילם הכול במזומן, ואני נדהמתי. הוא סיפר כי הוציא את הכסף מהחיסכון של ביטוח החיים. כיום, כשאני רואה את האלפים גומעים לרוויה ומברכים 'שהכול', אני אומר: אכן, זה 'ביטוח החיים' האמיתי".

לאחר פטירת אביו, החליט בנו להרחיב את חלוקת השתייה. "זה היה אחרי הניצחון במלחמת ששת הימים. חילקנו שתייה לבאים לכותל המערבי

ישועות מתגלגלות

ויש גם סיפורים בשפע: "לפני כמה שנים ניגש אליי יהודי ואמר שרצונו לתרום משהו לזכות שנים מילדי שהגיעו לפרקם ואינם מצליחים למצוא זיווג. אמרתי לו שילך למאפייה סמוכה ויביא דברי מזונות לחלוקה. זמן-מה לאחר-מכן התקשרתי אליו באיזה עניין. ברגע שמע את שמי התלהב. הוא

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

שמחת המועד

שאלה: כיצד מקיימים את מצוות השמחה בימי חול-המועד?

תשובה: בחול-המועד אין חייבים במצוות 'בבד' ו'עונג' כמו ביום טוב, ועם זה הם אסורים בהספד ובתענית, ו'כל שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג... חייב האדם להיות שמח וטוב לב, הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלווים אליו. ושמחה זו היא מצוות עשה מן התורה, שנאמר (דברים טז, יד): 'ושמחת בחגך, אתה ובנך ובתך...'

חובה ללבוש בגדים נאים וחגיגיים, משום שמחה (ויש המחייבים ללבוש בגדי שבת). נהוג שבכל ימי חול-המועד פרוסה על השולחן מפה נאה, כמו ביום טוב. רצוי לאכול בכל יום סעודה של לחם (בסוכה, כמובן). מכיוון ש'אין שמחה אלא ביין' – חובה (על הגברים) לשתות 'ביעית' יין (או מיץ ענבים) בכל יום מימי

החג. רצוי לאכול ('כזית') בשר בהמה, ולפחות לאכול בשר עוף. חז"ל דיברו קשות על "המבזה את המועדות" – שנוהג בהן מנהג חול באכילה ושתייה.

על ראש המשפחה מוטלת החובה לשמח את אשתו וילדיו ואת כל הנלווים אליו. "כיצד משמח? הקטנים – נותן להם קליות ואגוזים (=ממתקים), והנשים – קונה להן (אפילו בחול-המועד) בגדים ותכשיטים כפי ממונו", ולפחות נעליים חדשות לכבוד החג.

ככלל, לא די בפעולות המתחייבות לשם שמחה, אלא על האדם להיות בשמחה כל שעות היום, וגם השרוי בצער חלילה, אסור לו לעשות במועד דבר שעלול להרבות את צערו.

בחול-המועד יש להוסיף בלימוד התורה. הראשונים הביאו את דברי התלמוד הירושלמי: "כלום אסור לעשות מלאכה (בחול-המועד) אלא כדי שיהיו אוכלין ושותין ושמחים ויגעים בתורה...".

מקורות: פסחים קט, אבות פ"ג מ"א, ופירש"י רמב"ם הל' י"ט פ"ו הט"דכ ש"ע, נו"כ וש"ע אדמו"ר הדקן ס' תקטט. חול המועד כהלכתו פ"א, וש"נ.

הרב רובין ומשאית השתייה: חצי מיליון ברכות באירוע אחד

סיפר לי שלאחר שקנה את העוגות עלה לאוטובוס בדרכו לביתו, ובמהלך הנסיעה קיבל טלפון משדכן 'אתמול חגגנו את השידוך', סיפר בהתלהבות.

הרב רובין חי יום-יום עם המשאית. "לפני כמה שנים, בדיוק בתקופה שסבלתי בה קשיים בפרנסה, נגנבה המשאית. פניתי אל הקב"ה: 'מילא לקחת לי את הפרנסה, אבל את זה אני לא מוכן שתיקח לי'. בתוך פרק-זמן קצר הצלחתי לרכוש משאית חדשה. האם הוא מתכנן לפרוש יום אחד? הרב רובין: "כל עוד אני חי – משאית השתייה היא חיי".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת

לכל התורה בכרך אחד

שלוש שיחות לכל פרשה, מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020